

„Знаеш што сонував?!“ се наведна таа над Адам. Челото му е оросено со пот, во собата веќе сосема се сменил составот, никого друг не познава. „Сонував дека си ми напишал песна!“

Адам се насмеа уште пред да ги отвори очите. „Дали е ова таа луда жена?“ праша тој.

„Сонував дека си ми напишал песна,“ повтори Мона. „Беше на црвена хартија. Во моментот кога ја зедев за да ја прочитам, хартијата ми се распадна во рацете и јас се разбудив. Беше некако... Што ми имаше напишано?!“

Адам ги отвори очите и без размислување одговори: „Дека ми недостасуваш. Дека ми недостасува твоето раскажување. Колку убаво мирисаш. Тие твои раце. Дека се надевам дека си добро и дека убаво си го поминала денот на цвеќињата. Дека се надевам дека си го добила најголемиот букет цвеќе.“